Ч. 77. Субота 15 (28) цьвітня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Справи парляментарні.

Дальші наради комісиї для реформи виборчої.

По пос Ґроссі промавляв пос. о. Пастор і сказав, що загальне право голосованя єсть ділом справедливости; оно повинно бути тайним і безпосередним. Обава, що загальне голосованє дасть перевагу радикальним елементам, ворожим державі і релігії, була би лиш в такім случаю оправдана, коли би умірні елементи позістали в такій самій апатиї як і доси. Шляхта, котра єсть огнищем здорового консерватизму і релігійности, не мусить утратити свого впливу, лиш буде мусіла піти в нарід і працювати. Так само не зашкодить загальне голосованє Церкві. Коло польске заявило ся за загальним голосованєм, однак поставило ряд условий: Передовсім мусить бути помножене число мандатів з Галичини, удержаний стан народного посїданя і відносини сил. Від того услівя не можна ніяк відступити. Крім того треба рівночасно розширити компетенцию сойму, розуміє ся з застереженєм правдивої реформи соймової. Бесідник єсть приклонником плюральної системи голосованя яко тами против радикальних елементів і заявляє ся за признанєм другого голосу тим, що платять бодай 8 корон безпосередного податку і удержують родину. Крім того вже тепер ті виборці мають два голоси, бо они крім своєї куриї голосують також в куриї загальній. Пропорціональна система в Галичині не принесе Полякам ніякої користи, бо не забезпечить меншости народної у всхідній Галичині, а поможе лиш радикальним елементам в західній Галичині. Коли же, як зачувати, правительство готове додати Галичині якесь число мандатів, то бесідник жадає, щоби надвишка припала не лиш містам, але також і округам сільским, котрі особливо в західній Галичині суть рішучо за великі.

Пос. Жачек полемізував з виводами пос. Ґроса і заявив, що розуміє, що саме число жителїв не може бути рішаюче, лиш разом зі взглядами культурними. Пос. Жачек був би длятого за системою плюральною і заявив ся против жаданя Ґросса, щоби зміна округів виборчих була зависима від кваліфікованої більшости. Наконець домагав ся помноженя числа мандатів з Чехії і Морави.

Пополудневе засїданє комісиї відкликано зі взгляду на численні засїданя клюбові, а слїдуюче засїданє назначено на другий день рано.

На вчерашнім засїданю вела ся дальша загальна дискусия в справі реформи виборчої. Промавляв пос. Ґесман звернув увагу на то, що спосіб, в який справа реформи виборчої веде ся в комісиї, робить особливе вражінє на людий. Супротив публики треба поступати отверто і сказати, що ведуть ся переговори. Бесідник відкликав ся до предсїдателя комісиї, щоби або замкнув загальну дискусию, або застановив наради комісиї до хвилї, коли члени всїляких партий будуть могли заняти ясне становище в сїй справі.

Предсїдатель Мархет висказав переконанє, що поступованє комісиї відповідає зовсім єї достоїньству і повіреній їй задачі; не можна добачити тенденций вимірених против предложеня. Він признає, що щирість в подібнім случаю єсть найлїпшою тактикою; не можна однак в так важній справі замикати загальної дискусиї, заким всї члени комісиї не будуть о тім повідомлені. Бесідник просить, щоби комісия вірила єму і єсть тої гадки, що найлїпше буде закрити вчасно четвергове засїданє а слїдуюче назначити на нинї, пятницю, по засїданю палати послів.

Пос. Ґрабмаєр заявив, що не думає мішати ся в позакулїсові роботи і перешкаджати тим послам, котрі входять в комбінациї при парляментаризациї кабінету. Єго партиї, як се звістно загально, не предложено ніякої теки. Нинї для партиї бесідника сонце ласки міністерскої дуже потемнїло. В хвили, коли Корона говорить, що нема причини єствованя або

---

29)

Ледами і ночами.

(З анґлїйского — Макса Памбертона).

(Дальше).

Служачий слухав мовчки; він був научений не відповідати. Коли Павло замовк, накрив льокай малий стіл до сніданя і вийшов з комнати саме, коли годинник ударив пів до другої.

— Ну! Слуги брешуть ще лїпше як їх пан! — сказав Павло, проходжуючи ся нетерпеливо по комнатї. — Коли дім дипльомата має бути такий, то до чорта з двайцятьми тисячами рублїв!

— Мій любий друже — озвав ся нараз голос від дверий — чи знаєш, що то крісло, яке ти саме копнув ногою, було колись власностию Наполєона?

Павло обернув ся і стрітив ся око в око з бесїдником. Оба були до себе подібні як дві каплї води. Рівно високі і хороше збудовані; оба з білявим волосєм і синїми очима і оба з виглядом людий, що вже перейшли школу житя. Коли новоприбувший видавав ся трохи менший як капітан артилєриї, коли єго лице було трохи менше опалене і більше поморщене, то треба було то приписати обставині, що він все перебував в більших містах і там уживав житя в цїлій повни.

— Павле, то ти?

— Федоре — друже!

— Ти ждав тут?

— Менї здавало ся, що цїлу вічність.

— До чорта! Тому винен знов той дурак Дмитро! Ти певне голодний? Насамперед посніданємо разом, а відтак будемо балакати. Маю тобі тисяч річий оповісти, а ти певне й менї. На твій вид стають менї знов перед очи днї моєї молодости.

Говорив свобідно і живо, але не згадував нічого про те, що Павла тепер найбільше займало. За хвилю були оба в найвеселїйшім настрою, як тоді коли були молодшими студентами. З найлїпшим апетитом їли ріжні присмаки і пили при тім найлїпші вина. І коли розмова на хвилю перервала ся, питав себе Павло в души, чи він дїйстно є той проклятий своїми земляками, напятнований зрадником. Коли би так дїйстно було, то звідки сидів би він разом з Тальвім, з ним їв і розмавляв як з рідним братом? Він не міг вірити в таке щастє. „Він певне ще нїчого не знає — думав собі — коли я єму скажу, заговорить зараз инакше".

Коли вкінци скінчили снїдати, приніс Дмитро циґара і лїкери до оранжериї під пальми. Павло сїв собі на софу, а ґраф кинув ся у виґідний виплїтаний фотель. Перший раз перервала ся розмова і оба сидїли мовчки. Вкінци узнав Павло ту хвилю відповідною, аби заговорити о тім, що єго так дуже займало. Але заки ще промовив слово, поставив єму Федір питанє:

— Як поводить ся молодій Анґлїйці?

Павло був незвичайно зачудований. Він став заклопотаний і отворив широко очи, бо гадав, що Федір жартує.

— О, добре — промовив вкінци — то єсть — чи ти знаєш ще про неї?

— Знаю твою історию, друже — відповів ґраф тепло. — Я читав єї в телєґрамі, чотири днї по тім, як ти виїхав з Кронштадту.

Павло набрав знов відваги.

— Коли знаєш мою історию, то знаєш також, що я не є зрадником Росиї, а сиджу тут в Льондонї лише длятого, аби стеречи єї тайн.

— Очивидно. Як би я впрочім міг приймати тебе в моїм домі? Для мене було від першої хвилї всьо ясне: хороше личко, розумна, мала голова, підкупство зі сторони анґлїйского правительства; мій старий приятель Павло залюблює ся в хорошім лици і намавляє женщину, аби видала єму всї пляни, які украла. Приходить сюди, аби менї віддати пляни і сказати, що нехай женщину чорти беруть, а він вертає до Росиї.

Усьміх щез з лиця Павла. Він встав і опер ся тяжко о печ.

— Ти мене зле розумієш — сказав поважно. — Так не є, Федоре! Нема ніяких карт, які можна би передати. Панна Бест не має ніяких, о тім я пересьвідчений. Коли я виїхав з Росиї, то зробив то лише длятого, щоби бути певним, що она не стрітить ся тут з ніяким своїм знакомим і не зрадить нас. Єї отець і мати померли вправдї вже перед кількома лїтами, але она має в Льондонї свояків — між ними одного, котрий намовив єї до шпиґуньства. Я не хочу, аби она стрітила ся з тими людьми. Гадай про те, що стало ся, як хочеш, я маю лиш то одно сказати, що як менї Бог допоможе, не покину нїколи Марцянни.

заступства більшої посїлости в палатї, єсть обовязком не накидати ся. Бесїдник не дасть ся спонукати до того, щоби накидав ся Коронї або послам. Округ більшої посїлости розбитий! Бесїдник не понимає того, як можуть Нїмцї жадати яких небудь користий при компромісї, в котрім як Нїмцям так і Славянам помножено мандати о 12. Бесїдник єсть переконаний, що коли би бар. Ґавч упав, то реформа виборча мусїла би бути переведена слїдуючим правительством. Більшу посїлість збойкотовано! Давнїйшими часами була она підпорою правительства, нинї приходять иньші підпори. Чекаймо однак, що стане ся з бідною Австриєю?!

Пос. др. Адлер полемізував з Ґрабмаєром і назвав єго арґументи перестарілими і звітрілими. Социялісти борючись о реформу виборчу, борють ся о права робочого народу. Бесїда Ґрабмаєра єсть лиш початком уступаня в тім намірі, щоби не допустити до довершеня дїла або бодай як найдальше єго відсунути. Більша посїлість інтриґує з народною демаґоґією, з чим їй дуже не до лиця. Кожда година, яку зискує еґоїзм кліки, єсть необчислимою шкодою для населеня і держави. Наконець просив бесїдник, щоби закінчено злишну дискусию ґенеральну зі взгляду на населенє, котре з нетерпеливостию слїдить заходи нарад комісиї, так важні для єї єствованя. Опізненя і проволїканя нїхто не нагородить.

На тім закінчено дискусию і закрито засїданє а о часї слїдуючого засїданя будуть члени письменно повідомлені. Так отже засїданя комісиї для реформи виборчої фактично відрочено; — на як довго, того годї сказати; се буде очевидно зависїти від того, як закінчать ся переговори компромісові і справа спарляментаризованя кабінету.

До ситуациї полїтичної.

До „Politik“, орґану Старочехів, доносять з Відня: Одно єсть річ певна, що Молодочехи і нїмецка партия народна готові вступити до кабінету, котрий має бути зреконструований. Але третого до спілки нема. Тим третим то Поляки, котрі стоять кріпко при тім, щоби не вступати до кабінету Ґавча. Всї противні вісти доносять сьвідомо неправду. Неприхильність Поляків для бар. Ґавча єсть преці звістна і не треба єї близше доказувати. Виданий Короною президентови мінїстрів приказ спарляментаризувати австрийский кабінет урядничий зі взгляду на полагоджену угорску справу подає Полякам пожадану нагоду здїйснити свій плян і повалити мінїстерство Ґавча. Коли они не вступлять до маючого зреконструовати ся кабінету, то спарляментаризованє кабінету розібє ся і бар. Ґавч повалить ся. Чи зможе президент мінїстрів не допустити до того? Чи знайде способи і дороги, щоби остаточно позискати Поляків для себе? В тім лежить розвязка того, як уложить ся дальше полїтичне положенє.

Що стало ся з о. Гапоном?

О. Гапон, той, що памятного 22. січня м. р. вів в Петербурзї робітників до царя, став ся історичною фиґурою, але головно такою, котру случайно одна подія висунула наперед і показала сьвітови. Не особа сего чоловіка, анї не єго характер або якісь незвичайні здібности видвигнули єго з посеред російскої суспільности, але тоті мутні, повні болота филї, з котрих російска суспільність завдяки самодержавію і всемогучій при нїй господарці чиновництва не може нїяк видобути ся і мабуть ще за сотки лїт не видобуде ся. Певно, що передчасно було би ще судити сего чоловіка, коли не знає ся ясно, яку він відгравав ролю в подіях з послїдних лїт в Росиї; але то вже, що знає ся, робить єго що найменше якимсь загадочним, двозначним чоловіком, а історією своєї особи замітним тим, що як не знати звідки він взяв ся, так і не знати, де подів ся.

Як звістно, о. Гапон підчас події з дня 22. січня уйшов щасливо смерти і по якімсь часї щез десь без слїду. Говорено, що він виїхав перебраний за границю, що був в Берлинї, в Парижи а навіть і в Льондонї; деякі часописи подавали навіть розмови з ним, але все то було якесь таке неясне, особливо вісти о розмові з Гапоном такі баламутні, що виглядали скорше на фабрикат обчислений на сензацию. Нараз той сам Гапон виринає знов в Росиї так само загадочно як і загадочно щез з неї. Ґазети доносять, що він став ся приятелем теперішного президента мінїстрів ґр. Вітте'го, чи єго дорадником, що забрав ся до якоїсь орґанізациї робітників, чи до якоїсь аґітациї серед них, що дїстав якісь гроші від ґр. Вітте'ого, що спроневірив якусь велику суму і т. и. По тих вістях і чутках настає якийсь час спокій, аж розходить ся знов сензацийна вість, що о. Гапон десь нараз пропав, що повісив ся, що єго убили робітники, що повісили в домі єго давного приятеля, що тїло єго знайдено на стациї варшавско-петербургскої зелїзницї Колпіно. Котра з тих вістий правдива, годї знати; ми подаємо тут вість, яку одержала анґлїйска ґазета „Manchester Guardian“ від свого петербургского кореспондента, котрий так пише:

Отсе, що доношу, довідав ся я від мого приятеля, котрому розповів то очевидець а за правдивість того можу ручити. В четвер дня 10 с. м. повісили потайком о. Гапона чотири революціонери, належачі до кляси робітничої. Тепер єсть в Европі ледви двайцять людий, що о тім знають.

Требаж мати на увазї, що перші проводирі російскої революциї уважали Гапона завсїгди за авантурника, котрий все-таки міг до чогось придати ся, коли би називало ся, що то він проводир. В своїм приватнім житю був Гапон великим розпустником, чоловіком суєтливим і невіжою. Вже для того самого не можна єму було повіряти справ, в котрих треба було великої інтеліґенциї. Але зато був він знаменитим бесїдником і умів так сказати би загіпнотизувати людий своїм словом. Проводирі революціонерів гадали длятого, що він може їм дуже придати ся. Але тоті революціонери, що жили за границею, пізнали ся на нїм і уважали єго за шарлятана і недовіряли єму. Він же знов зміркував, що революция то не інтерес для него і став шпіґуном російскої полїциї. Того лиш не можна точно сказати, чи був ним вже давнїйше, чи аж тодї, коли вернув назад до Росиї.

Гапон зрадив ся сам, бо одному із своїх приятелів радив, щоби й він пішов на службу полїциї. Тодї одна часть революционерів хотїла єго зробити в той спосіб нешкідливим, що задумувала змусити єго, щоби свої зізнаня

Федір, тепер вже не дипльомат, а досьвідний в любовних річах сьвітовий чоловік, добродушно розсьміяв ся.

— Ого — скрикнув — стоїмо ще на тім становищи? Ну, то довго не потреває! То так звичайно буває. Насамперед присягає ся, що без якоїсь женщини не можна жити, а відтак пізнїйше переживає ся розлуку цїлком добре. Коли-б ти був лишив ся в Росиї, то тепер було би по всьому і ти був би вже на дївчину забув. Тепер ще розлука жде на тебе, а до того мусить прийти! Відішли дївчину до єї свояків, коли знаєш, що она не має нїяких плянів, а відтак уживай який місяць житя в Льондонї; лїпшої ради не можу тобі дати.

Павло взяв знов до уст згасле циґаро і запалив єго на ново. Єго рука дуже дрожала Таке пониманє любови, як висказував Федір, було для Павла все противним. Він добре бачив неможливість, аби того легкого чоловіка, що гуляв по великих містах, пересьвідчити о чистотї своїх чувств і о щирости любови; він не хотів навіть пробовати того, бо бояв ся, аби насьмішки ґрафа не обидили так дорого для него імени судженої.

— Не говорім більше про неї — відповів по короткім мовчаню. — Ти не розумієш мене, а я не розумію тебе. Нікому не можна приказати, як він має любити. Коли ти справдї мій приятель, то ти скажеш в Росиї добре слово за мною. Мусиш менї сказати, що там говорять про мене. Я не сьмію сам о те питати. Чи маю взагалї ще яке імя в Росиї, якого приятеля, котрий би за мною постояв? То питанє завдаю собі заєдно, коли в ночи лежу в ліжку і думаю про Кронштадт. Вір менї, такі ночи, то достаточна кара за мою провину.

Федір, котрий не зносив надто великої чутливости, глядів, не знаючи, що має на ті слова відповісти, на своє недопалене циґаро.

— Любий друже — сказав вкінци з щирою приязнию в голосї — не потребуєм задля того так зворушувати ся. А з моєї сторони було би глупо оповідати тобі неправду, бо й звідки я можу знати, що они там в Петербурзї говорять? Або чи можу вичитати ознаку якоїсь прихильности з урядових листів? Коли чоловік утїкає із свого полку без відпустки і забирає з собою молоду женщину, котра займала ся місяць чи довше викраданєм плянів єго кріпости, то мусить бути на то приготований, що єго приятелї будуть на него глядїти цїлком иньшими очима. Як же може бути инакше? Ми судимо людий по їх дїлах. Так як річи тепер стоять, то в очах правительства ти так само винуватий, як і та дївчина, а ми, що бажаємо тобі добра, не сьміємо робити тобі нїяких фальшивих надій. Щоби ти ще коли небудь міг повернути до Кронштадту, то після мого погляду виключене, бо на тім потерпіла би войскова дисципліна і ти сам. Але я не хочу ще тим сказати, щоби впливові особи не могли колись виєднати у царя того, що ти будеш принятий ще до службі. То зависить від тебе самого і від того, як ти тут покажеш ся в Льондонї. Ти чейже не будеш вимагати, аби ми за тобою горячо вступали ся, доки ти плетеш такі дурницї, як приміром то, що ти ожениш ся з Анґлїйкою і будеш єї сторожем. А відтак, дорогий Павле, чи ти не бачиш, що она цїлком не думає о тобі? Тепер може ще вдячна тобі за ратунок, але пізнїйше всьо забуде І який щасливий був би ти тодї, колиб міг вернути до рідного краю і єї позабути ся?

Павло прикусив уста. Він майже вже не міг вдержати свого гніву і хотів сейчас вийти з того дому.

— То неправда! — сказав уперго. — Нема лїпшої дївчини на сьвітї. Колиб ти єї пізнав, Федоре — колиб ти був дїйстно моїм приятелем, то ти не говорив би щось такого. Я прийшов сюди, бо гадав, що ти менї поможеш, але тепер жалую, що приходив.

Граф розсїв ся вигіднїйше в своїм кріслї.

— Спокійно, спокійно! — крикнув з видом чоловіка, що знаменито бавить ся. — Тепер вступили ми на третий щебель любовної драбини, бо то найпевнїйші познаки. Тепер іменно не має ся нїякого приятеля, всюди підозріває ся суперників, котрим найрадше перерізалось би горло. Менї також таке лучало ся, коли я був раз залюблений. На всякий спосіб то сьмішно, як степені любови у найріжнїйших людий все однакові. Імовірно ти ще перед обідом схочеш зі мною поєдинкувати ся, правда?

(Дальше буде).

підписав і оголосив публично, але другі революционеви, а між ними і той, котрого він намавляв до шпигуньства, постановили ему смерть зробити. Однакож перед тим мали переконати кругі робітничі о правдивім его характері.

В четвер дня 10 с. м. запросив Гапона давний его приятель до свого двірка на селі. Там завела ся розмова, котрій прислухували ся укриті в сусідній комнаті чотири члени революцийної партиї з помежи робітників. Той приятель сказав ему по розмові, що товариші готові публично оголосити, що він шпигун. На то сказав Гапон, що він тому заперечить і ніхто тому не повірить. — Ну, то я покличу сьвідків — сказав приятель. Гапон почав сьміяти ся з него та спитав, звідки він їх возьме. На то отворили ся двері від сусідної комнати і увійшли згадані чотири революціонери, котрі розлючені тим, що чули, вхопили Гапона і повісили на гаку, на котрім висіла в комнаті лямпа.

Новинки.

Львів, дня 27-го цьвітня 1906.

— Перенесення. П. Намістник переніс старших ветеринарів повітових: Пинкаса Кеніга з Чесанова до Сокаля, Авр. Вайнберга з Рогатина до Пильзна і Езех. Гафа з Пильзна до Кольбушової; повітових ветеринарів: Иос. Новицкого з Сокаля до Львова, Меч. Далькевича з Живця до Рогатина, Стан. Кольбергера з Кольбушової до Живця і Стан. Криницкого зі Зборова до Чесанова, вкінци асистента ветеринарийного Берля Енгля з Борщева до Зборова.

— Є. Е. п. Президент висшого суду краєвого др. Тхоржницкий, повернув з візитациї суду і обняв урядованє.

— Комітет обходу столітного ювілею бережаньскої ґімназиї подає до відомости інтересованих, що не може продовжити речення зголошення поза день 5-го мая с. р. і що знижить вкладку академикам і всім тим, котрі не побирають постійної платнї з 20 на 10 корон, коли до згаданого речення того зниження зажадають. Комітет зазначує з притиском, що день 5-го мая то послїдний реченець до вношеня зголошень.

— Осторога для еміґруючих до Америки. Перед кількома днями придержала експозитура львівскої полициї на головнім двірци 17 еміґрантів із всхідної Галичини, що вибираючись до Америки на зарібки, не були заосмотрені у відповідні леґітимацийні документи. Позаяк всї еміґранти находили ся у вікі обнятім обовязком войскової служби, тому задержано їх в полицийних арештах аж до урядового провіреня, що не заходять законні перепони в їх еміґрациї. В противнім разі будуть відшупасовані до громад приналежности. З тої нагоди дирекция львівскої полициї для остороги подає до публичної відомости, що лежить в інтересі кождого еміґранта, виїзджаючого за границю чи то на хвилевий, чи на постійний побут, аби заосмотрив ся в пашпорт або пашпортову кляузулю на робітничій книжочці, стверджуючу, що еміґрації не стоїть нічо на перепоні. Замічає ся при тім, що на основі американьских законів, кождий виселенець, який хоче осісти там хвилево або стало, мусить з хвилею прибутя на берег виказати ся грішми в квотї 10 долярів на заспокоєнє перших житєвих потреб, крім того мусить бути признаний за фізично вовсім здорового чоловіка, бо в разі некористної лікарскої опінії не сьміє вступити на американьску землю і мусить вертати назад, звідки прибув.

— Дрібні вісти. Презесом торговельної і промислової палати в Бродах вибрано п. Лазара Ельоха. — В громаді Запитові, львівского повіта, стверджено урядово пошесть черевного тифу. — По воєнах російскої армії, погибших в остатній війні, лишило ся 45.000 вдів. Кілько дітий ті женщини мають виживити, урядовий виказ не подає. Міністерство скарбу виладжує проект пенсийного закона для них.

— Процес против еміґрацийного аґента, Емиля Мая, веде ся перед тернопільским судом. Май єсть аґентом нарохідного товариства Austro-Americana. Той аґент обманив російского еміґранта з Кавказу Теодора Борадіна, котрий хотів їхати до Каліфорнії. Именно Май вислав Борадіна в родиною пароходом, котрий завіз его не до Каліфорнії, лише до Нового Йорку, звідки завернули его назад до Европи. Крім того присвоїв собі Май всї движимости еміґранта, котрий став нинї жебраком.

— Дорогий злодій. Досить незвичайний случай доплати з публичних фондів до злодійскої штуки лучив ся у Львові і сими днями по 6-літній писанині закінчив ся. Справа була така: В р. 1900 зловила львівска полиция злодія, що украв комусь коня з візком. Злодія відставлено до суду, а коня і візок віддано комісарпятови в тимчасову опіку, доки не зголосить ся властитель. Комісарият віддав коня і візок лупієви під надзір а властитель як не зголошував ся, так не зголосив ся до нинїшного дня. Отже по десятьох місяцях суд велів коня і візок продати, однако квота одержана з продажи була о много менша від коштів удержаня, які почислив собі лупій. Розпочав ся процес довгий, правильний спір о то, хто має заплатити 305 К 40 с, які ще належали ся за удержанє. Дотичні акта дійшли до грубости цілого тому і вандрували кілька разів зі Львова до Відня і назад. Аж сими днями насціло до львівского маґістрату повідомленє, що міністерство судівництва покрило остаточно удержаня коня. Так отже міністерство мусїло доплатити готівкою до того, що злодій украв.

Телеґрами.

Відень 27 цьвітня. По відчитаню інтерпеляций і внесень президент міністрів Ґавч відповідав на інтерпеляцию в справі угорскій, а відтак приступлено до дискусиї над пильними внесенями Всенїмців в справі події в суді в Аш. Межи внесенями і інтерпеляциями знаходить ся також інтерпеляция послів Дашиньского і Ольшевского в справі поступованя старости Яроша в Нов. Санчі, котрий велів арештувати нотаря Обміньского і відставити его жандармом до арешту.

Відень 27 цьвітня. Пос. Шинерер і тов. поставили пильне внесенє взиваюче правительство, щоби взяло назад предлогу в справі участи Австрії в спільних видатках на 1906 р. а предложило иньший закон, котрий обовязував би лиш на час провізорії буджетової. Пп. Данеляк, Стевртня, Роттер і Петеленц поставили внесення в справі поступованя старости Яроша супротив нотаря Обміньского, жадаючи слїдства против старости Яроша, а поробленя зарядженъ, щоби того рода случаї не повторяли ся.

Вашинґтон 27 цьвітня. Департамент державний поручив американьскому послови в Пекінї подякувати цісаревій вдовици за дарунок 100.000 таелів для потерпівших в Сан Франціско, але не приняв їх. (Американці взагалі не хотять від нікого приймати милостинї, бо кажуть, що можуть самі собі помочи. — *Ред.*)

Тифліс 27 цьвітня. В уряді скарбовім в Душет коло Тифлїсу явило ся па 20 мінут перед часом, коли зміняють сторожу войскову, 6 людий в мундурах войскових полку стоячого там залогою, дали паролю і війшли до депозиту, з котрого забрали 315.000 рублів срібком і цезли, заким ще прибула дійстна нова сторожа.

Петербург 27 цьвітня. (П. А.) Підписка на нову позичку в Росиї повела ся дуже; мабуть кождий з підписників одержить лиш 10% підписаної суми.

Білград 27 цьвітня. Король Петро підчас ранної проїздки упав з коня і легко покалїчив ся.

Білград 27 цьвітня. Чутка, мов би 70 офіцирів заговірників подало ся до димісиї, єсть неправдива.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·35	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезо
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсї, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

вильокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ
і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ
чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ
ЛЬОСІВ
перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі заряджена.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).